

29 Ιουλίου 2018

Μνήσθητι ημών, Κύριε (Ματθ. 14, 22-34)

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†)

«Μνήσθητι ημών, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία σου»

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Όσο πιο βαθιά βιώνουμε την πνευματική ζωή στην Θ.Λειτουργία η βάσει των καταστάσεων που μας κάνουν ν' αντιλαμβανόμαστε σαφέστερα τα κείμενα, τόσο πιο πλατιά ξεδιπλώνεται μπρός μας, αποκαλύπτοντας το μεγαλύτερο βάθος που αποκτούν πράγματα ανθρώπινα και θεϊκά.

Πόσο συχνά έχουμε ακούσει στην αρχή των Μακαρισμών τις λέξεις: «Μνήσθητί μου Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία Σου..»- στην δόξα της Βασιλείας Σου... Κι αυτές οι λέξεις ακούγονται τόσο φυσικές κι απλές. Κι ακόμα, αν φαντασθούμε για ένα λεπτό, ότι, όταν ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός έλθει εν δόξη, έχοντας νικήσει εν ονόματι ημών και του Θεού, υπερισχύοντας του κακού, και έχοντας κάνει αυτόν τον κόσμο σε Βασιλεία της αγάπης, της αγιότητας, της απόλυτης ομορφιάς, ας φαντασθούμε ότι κάποιος από μας θα μπορούσε να λησμονηθεί: τι θα συνέβαινε σε μας; Λησμονημένοι απ' τον Θεό.....Κι αυτό συμβαίνει γιατί αναθυμόμαστε ότι υπάρχουμε, ότι ζούμε.! Συμβαίνει μόνο γιατί μας θυμάται Εκείνος ακόμα κι αν εμείς λησμονούμε τους εαυτούς μας και ο ένας τον άλλο, συνεχίζουμε να υπάρχουμε χάρη στην δύναμη της ζωής που είναι δική Του, χάρη στην ευλογία Του, χάρη στην όλο θυσία Αγάπη Του.

Πόσο όμορφο είναι να σκεφτόμαστε ότι είμαστε ασφαλισμένοι στην μνήμη Θεού που περικλείει όλους, ακόμα κι αν οι άνθρωποι μας ξεχνούν! Και αυτό συνέβη,

συνέβη: Θυμάμαι μια σκοτεινή μέρα που ήμουν με μία οικογένεια, κι άνοιξε η πόρτα, κι ένας άνδρας που ήταν 5 χρόνια στον πόλεμο και θεωρείτο νεκρός, μπήκε· η γυναίκα του τον κοίταξε και του είπε: «Ζείς; Σε είχαμε για νεκρό...!». Κι αυτές οι λέξεις σήμαιναν «υπολογίζαμε στον θάνατό σου, γιατί αν ήσουν νεκρός η ζωή θα ξαναρχίσει, μ' ένα νέο τρόπο· θα συναντούσα νέα άτομα, θα παντρευόμουν έναν άλλο άνδρα· ήλθες -θα μπορούσες να μην έρθεις, θα μπορούσες να 'χες παραμείνει νεκρός...»

Πως φαντάζεσθε ότι θα ένιωσε αυτός ο άνδρας; Και μπορείτε να φανταστείτε τι θα συμβεί στον καθένα μας, όσο αμαρτωλοί κι αν είμαστε, αν καθώς στεκόμαστε μπροστά Του δούμε ότι δεν θυμάται ούτε το όνομα, ούτε την όψη, ούτε την ύπαρξή μας... Και πόσο όμορφο αντίθετα είναι να συλλογιζόμαστε ότι ακόμα κι αν όλος ο κόσμος μας ξεχάσει - υπάρχει Ένας που ποτέ - ποτέ δεν θα μας ξεχάσει: είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός, ο Ένας της Τριάδος, ο Θεός που μας αγαπά....

Το γεγονός που συνέβη στην σημερινή ευαγγελική περικοπή (Ματθ. 14, 22-34): ο Πέτρος, μαζί με τους άλλους μαθητές, είδαν τον Κύριο σαν φάντασμα, σαν οπτασία να περπατά στα νερά, και γέμισαν με φόβο: ένα φάντασμα! Κι όλοι φώναξαν με φόβο. Κι ο Κύριος: «Μη φοβείσθε, Εγώ ειμί...». Τους χτυπούσαν τα κύματα, όπως μας χτυπούν οι περιστάσεις της ζωής, από τις καταιγίδες που ξεσηκώνονται μέσα μας. Αλλά όταν άκουσαν την φωνή του Χριστού, ο Πέτρος είπε: «Κύριε άφησέ με να 'ρθω προς τα σένα, περπατώντας στα νερά...» Ήξερε ότι ήταν ανθρωπίνως αδύνατο, αλλά ήταν δυνατόν γιατί όλα είναι δυνατά στον Θεό, και με τον Θεό... Κι ο Χριστός είπε: «έλα...» Κι ο Πέτρος άφησε την ελάχιστη

ασφάλεια του σκάφους πάνω στο οποίο βρισκόταν με τους άλλους μαθητές, κι άρχισε να βαδίζει· και ξαφνικά κοίταξε στα κύματα αντί να κοιτάξει προς τον Χριστό, κοίταξε την καταιγίδα αντί να κοιτάξει Εκείνον που είναι ο Κύριος της καταιγίδας, όπως είναι ο Κύριος της Ειρήνης. Κι επειδή θυμήθηκε τον εαυτό του και την καταιγίδα, άρχισε να βυθίζεται· κι όταν ακριβώς είχε χάσει απ' τα μάτια του τον Κύριο, φώναξε: «βοήθει μοι..», κι ο Χριστός τον επίασε απ' το χέρι και τον έφερε στην ακτή..

Εδώ βλέπουμε πάλι ότι όταν παρασυρόμαστε από τους φόβους μας, τις αμφιβολίες μας, παρασυρόμαστε από την καταιγίδα που μαίνεται μέσα η γύρω μας, είναι ο Ένας που μας θυμάται με αγάπη, με συμπόνια, με μια κατανόηση που φτάνει πέρα απ' την δική μας κατανόηση. Γιατί Αυτός βυθίστηκε στα κατάβαθα της ανθρώπινης αδυναμίας κι έφερε όλο το βάρος της ανθρώπινης αμαρτίας, αυτός μπορεί να πεί: «μη φοβείσθε! ..» – και να μας πάρει απ' το χέρι και να μας σώσει.

Ας σκεφτούμε για μια στιγμή τι σημαίνει αυτό: να θυμόμαστε τι σημαίνει αυτό για όλους μας, τον καθένα μας ότι υπάρχουν άνθρωποι που μας θυμούνται, για τους οποίους υπάρχουμε, για τους οποίους έχουμε σημασία. Ένας Γάλλος συγγραφέας έλεγε: Το να πείς σ' έναν άνθρωπο «Σ' αγαπώ..» ισοδυναμεί με το να πείς «δεν θα πεθάνεις ποτέ...». Επειδή πρόκειται για μια έξοχη δήλωση προς ένα πρόσωπο, το πρόσωπο που με τον τρόπο αυτό προσφωνήθηκε, δεν μπορεί να εκπέσει απ' την αιωνιότητα, την αιωνιότητα του Θεού, γιατί όλη η αγάπη ανήκει στον Θεό. Πόσο υπέροχο είναι αυτή η σωτηρία να προσφέρεται και να δίνεται, πόσο όμορφο να είμαστε μέτοχοι αυτής της δωρεάς, χαρίζοντάς την στους άλλους με την αγάπη μας και μιάν αιώνια ανάμνηση. Αμήν.

Πηγή: www.agiazoni.gr

<http://bit.ly/2AeRxV0>